

Povl. Og han havde noget saa alvorligt og stilfærdigt ved sig, som om han selv vidste, at han ikke kunde leve længe.“

Pigen kom i dette Øjeblik ind med Teen, som endelig var bleven færdig. Men Meta bad indstændigt om at faa Lov til at gaa nu, og Jytte holdt ikke længer paa hende.

„Skal du ikke selv have Tøjet paa?“ spurgte Meta.
„Du var jo paa Vej ud.“

„Aa nej, jeg bliver hjemme nu. Det blæser saa koldt. Og husk paa, jeg kommer lige fra Neapel!“ —

Da Veninden var gaaet, stod Jytte længe henne i Karappen og saae i Tanker over paa Grønningens Træer. Hun var kommen til at tænke paa en Bemærkning i et af de Breve, hendes Mor havde sendt hende under Rejsen. I en Efterskrift havde der staaet de mystiske Ord, at „det desværre synes at skulle tage en alvorlig Vending med Torben Dihmer“. Da hun vidste, at hendes Giftermaal stadig var Moderen en Sorg, havde hun ikke kunnet faa sig til at bede om nærmere Oplysning. Men Forklaringen var altsaa den, at han igen var bleven syg. Asmus' Vidunderpiller havde i Længden ikke kunnet hjælpe den stakkels forfulgte Mand! ...

Da Karsten kom hjem, sad hun igen i en af de store Lænestole foran Ovn. Det var begyndt at mørkne. Lidt kuldsvær, som hun var og særligt blev det i Skumringen, havde hun taget et Sjal over Skuldrene, et blødt, søgræsgrønt Silkesjal, der var hendes Mands sidste Gave til hende.